

нали къмъ пѣщитѣ гласове и като видѣли женитѣ, които продължавали съ едно особено задирване къмъ тѣхъ да пѣятъ, се спуснали къмъ тѣхъ; следъ 3—4 крачки, тѣ се провалили въ ямата — примка, на самото ѝ дъно. Тогава женитѣ се втурнали къмъ ямата и съ ловки удари съ камъни имъ разбили главитѣ; тѣ и шестимата били убити. И пѣсенъта замлъкнала.

А следъ това женитѣ намѣрили останалитѣ 4 башибозуци, спящи въ дълбокъ сънъ и ги изклали.

Другъ единъ случай рисува себеобладанието и решителността на женитѣ не далеко отъ Пловдивъ въ 1877 година. Една сутринъ рано въ едно малко селце се появили внезапно башибозуци на брой 46 души. Женитѣ, разбира се, се силно изплашили, но не се разбѣгали, а нѣколко отъ тѣхъ бързо се събрали въ една изба за съвещание и тамъ решили да не проявяватъ никаква съпротива, поради силата на пристигналитѣ, а да се потрудатъ съ ласки да укротятъ гнѣва имъ, като имъ дадатъ преди всичко повече ракия и следъ като се напиятъ до забрава, да ги изколятъ. Както решили, така и направили. Пристигналитѣ башибозуци започнали грозно да викатъ жителитѣ да се яватъ при тѣхъ. Явили се всички жени, колкото били на лице — 26. На въпроса дали има мъже, отговорили, че мъже нѣма нито единъ и че всички се намиратъ въ неизвестностъ. Следъ разпита, башибозуцитѣ почнали грижливо да претърсватъ всички къщи и околности, като заповѣдали на женитѣ незабавно да приготвятъ за тѣхъ закуски, посочвайки съ ржка на училището. Женитѣ веднага изпълнили искането — донесли всичко, що имали за ядене — разбира се, повече ракия отколкото хлѣбъ.

Следъ като се убедили, че въ селото действително нѣма мъже и че следователно нѣма да имъ бжде указана съпротива, тѣ се разположили съвсемъ като у дома си, даже и не поставили часовой, а само сложили край себе ятаганитѣ и пищовитѣ си, не снимайки бойнитѣ си пояси. И започнали да пиятъ.

А въ това време една жена тайно избѣгала въ съседното село, отстояще на 18 километра и съобщила за пристигналитѣ башибозуци, като добавила, че тѣ пиянствуватъ въ училището, гдето се разположи-